

BARTHA GUSZTÁV

INTERMEZZO 3.

- A labda...
- Kinél van a laszti?
- Ronaldónál. A szabadrúgásokat sokat kell gyakorolni. Fél gól.

Messi a rövidpasszos, fineszes labdajátásra esküdött, vagyis hogy abban van gól. Zsiga bá' amondója volt, hogy a gól a csatár lábában van. Az egekig sztárolhatnak valakit, de ha a meccs napján ballábbal kel fel, a csapatának annyi.

- Csücsülhetek a lasztim nélkül– köpött ki oldalra Messi, mint a nagyok.
- Jön edzésre, megígérte.

Sevcsenkót az óráközi szünetekben Barnának szólították az osztálytársai; tanárai, az órákon, Balognak. Messit ellenben... Nagy Barcelonás, és ördögien tud cselezni.

– A szabadrúgás fél gól...– próbálta bizonygatni, de már az új fiú sem figyelt Sevcsenkóra. Messit nézte, a feketehajú mokány srácot, aki közben féltérdre ereszkedett, hogy szorosabbra kösse jobb lábán stoplis cipőjét.

- Te ki vagy? –kérdezte Messi, magán érezve az újonc tekintetét.
- Nisi, Van Nistelrooy – hamarkodott a válasszal Sevcsenko.

Zsiga bá' egy-egy híres csatár nevének hallatán már-már üdvivalgott: ujjé, a kölyök gólokat akar rúgni! A lényeg, hogy a csapat kevesebb gólt kapjon, mint amennyit szerez. Egyszóval határozott bekkék is kellenek, meg egy rámenős kapus.

- Félsz az erősen meglőtt lasztitól?

– Nem félek – jött a válasz azonnal Messi kérdésére a Van Nistelrooy névre áhítózó új fiútól.

– Nincs kapusuk– sóhajtott Sevcsenko–, Kasias átigazolt az Iván Franko útiakhoz. Pedig a Nefelejcs utca egészen a Petőfi úthoz tartozik, nem félig...

- Lemossuk a pályáról a chelsea-s ürgéket!

– Gazdag környék, szponzoraik vannak– adta okát Messi indulatosságának Sevcsenko.

Szabó Gergő– így hívták az új fiút– Messit csak látásból, a nyúlánk, szőke hajú Sevcsenkót eleddig alig ismerte. Az agyonmosott zöld mezek, szürkésfehér sportszárak látványa, a stoplis cipők kopogása az iskola leaszfaltozott udvarán azonban mind világosabban, érthetőbben azt szuggerálták, sugallták felé, hogy régtől közékük tartozik.

– Zsiga bá' szerkőzta a szerelést. Ha beválsz a kapuban, megdob egyyel. Hányas a lábad?

A reménybéli Van Nistelrooy megkerülte a Sevcsenkónak adandó választ:

– Hiába ugrok, nem érem el a felső kapufát.

– Öklözöd a labdát. Elég, ha a felső kapufa meg a kezed között nem fér el a...

– Nem tudok vetődni, se kifutni a kapuból– vágott közbe az új fiú, s szép lős arca elvörösödött.

– Fenéket! – legyintett Messi, majd az iskolaudvar gyepkopott sportpályájára felé intett fejével. – Látod a nagydarab kopasz srácot, ott középen? Ő Pepe. Eskü', légy se szállong a kapudig...

– Középhátvéd, Real Madrid; jól fejel, semlegesíti a csatárokat– sorolta Sevcsenko.

Szabó Gergő a város modern iskolájába járt. A műanyag ajtókat és a széles táblájú ablakokat nyílászárónak nevezték, és... és stoplis cipőben tilos volt a műfüves kispályára lépni. Érdekes, a platánfák árnyékolta régimódi iskolaudvaron a választ váró hallgatás nem szorította görcsbe a gyomrát. Tudott mélyeket sóhajtani.

– Most mi van? – törte meg kérdésével a csendet Messi. – Úgy teszel, mint Ronaldo.

– Nem is ismerem! – tiltakozott fennhangon az újonc.

Ahol stratégia van, ott nincs játék – csatát vívnek a pályán. Lelkesedéssel, játszva játszani végig a mérkőzést, az a valódi futball. Zsiga bá', sokak szerint, öreg maradi. Mi van azon nem szeretetni való, ha a pulyái okkal reklamáltak a bírónál; kiabáltak egymásra, vagy muszájból, sokat szabálytalankodtak egy meccsen?

– Talál jönni Zsiga bá'!

– Seva, ne parázz! – adta a nagyot Messi. – Terápiázzák.

– Zsiga bá' a trénerünk, nyugdíjas tornatani. Jó fej, mostanában lumbágója van.

– Hasogat a dereka– toldta meg Sevcsenko magyarázatát Messi. – A nyugdíjából, harminc euróért vett FIFA labdát. Á, amit a pályán rugdálnak a fiúk, csak mezei bőrlaszt! A fifás messzebb száll, másként pattan, és remekül lehet csavarni.

– Ronaldónál van. Isi után a szabadrúgásokat gyakorolja. A kapu előtti szabadrúgás fél gól.

– Hülyeség! – mondta fejcsóválva Messi. – A szőnyegporoló állvány nem nagykapu.

– A felső sarok, a szőnyegporolón is felső sarok...

Szabó Gergőnek még nem volt letenni való garasa. Bámészkodott. Az iskola zömök, emeletes épülete, timpanonos hosszú ablakaival, hatalmas, kétszárnyas bejárati ajtajával; az utcafront hosszú, termés-kőoszlopos, kovácsoltvas

kerítése; a sziklakert a bejárati járda mellett, többet kezdtek jelenteni egyszeri látványnál. Óhatatlanul összeálltak hazavihető emlékképpé.

– Megpróbálhatom– mondta jó hangosan az új fiú.

A vitázók egymásra néztek. Kékebb lett a májusi ég, csiklandozó a délutáni verőfény.

– Hajrá, Petőfi! – csapott a levegőbe Messi.

– Mindent bele! – tapsolt Sevcsenko ütemesen. – Mi vagyunk a jobbak!

– Ez a csapatunknál olyan izé...– fordult az újonc felé Messi. Seva a vállát karolta át.

– Egyet se félj! Zsiga bá’ az utcabajnokság kezdetéig csodakapust farag belőled, Fekete Párducot¹.

– Az kicsoda?

– Kérdezd Zsiga bá’-t, ő tudja igazán! Tulajdonképpen– folytatta Sevcsenko–, nincs különbség a kézilabdakapus meg futballkapus között. A kapuk mérete más. Láttalak játszani, Messi is látott játszani, és... na, remekül védted a kézikaput. Ne hidd, hogy idehívok tréningre valakit csak úgy...

– Sok a rizsa– tette csípőre a kezét Messi, mint a nagyok. – Meg vagyunk mentve. Pepe lesz középen, Lamh a balhátvéd...

– Bayern München, a Német válogatott csapatkapitánya; felfutásaival segíti a támadást, remek beadásai vannak...

– És én ki leszek? Épphogy... Vagyis nem nagyon ismerem a focikapusokat– vallotta meg az új fiú, s aztán... aztán a kerítés kovácsoltvas kisajtaja keservest nyikordult. Bezárták. Valaki a rozsdás reteszt pöckébe erőszakolta. A három fiú egyszerre fordult a kisajtó felé.

– Csak nem...– motyogta behúzott vállal Balog Barna a tagbaszakadt férfi láttán.

– Ajaj! – adott alig hallható hangot osztálytársra.

A sziklakert sövényén, virágágyásán keresztülgázolva, jobbában fekete műanyagtáskával, feketepólós középkorú férfi közeledett. A szatyornak gömbölyű, labdaformája volt.

– Itt van Zsiga?! – hangzott a kérdés már messziről, de amint odaért a férfi a fiúkhoz, újra megismételte: – Itt van Zsiga? Hadd beszéljek a nagyokos fejével! Gábor fiam nem bugris, nem fog ingyen szaladgálni, szabadrúgásokat lődözni. Vegye tudomásul, az a világ már elmúlt! Na, mi van, megkukulatok?

– Még a klinikán van terápián. Nyugdíjas, beteg ember: jobb, ha leszáll róla!

– Ni a szeplőség, de fel van vágva a nyelved! – emelte válla fölé táskáját Gábor apja, de Szabó Gergőnek a szeme se rebtent.

¹ Grosics Gyulát, a legendás magyar Aranycsapat kapusát becézték Fekete Párducnak a szurkolók.

- Nem fél a labdától– lépett Gergő mellé Sevcsenko.
- A kapusunk– toldta meg a magyarázatot Messi.
- Ú– úgy!– húzta a szót, engedte le szatyrárt a férfi. – Nincs ráérő időm. Az idő nekem pénz, sok pénz– bizonygatta hátrálás közben.
- A lasztimat... – kiáltott a kijárat felé igyekvő után Messi.
- Nesztek! Dugjátok a... ahová gondolom! – állt meg a férfi, és a műanyag-táskától a fiúk felé dobta. De jaj! A labda csak egyet pattant, amikor szatyrostól aszfaltot ért.

AZ ÉN MESÉM

Az én mesémben anyóka szunyókál egy széken, kendője éjfekete, haja hófehér. Csóka csípte, eb ugatta: css-s! Hadd álmodja lányságát vissza! Lapuljon a sötétség, szálljon el a félsz – legyen tavasz az én mesémben!

Hogy hol volt, hol nem volt – ki tudja? Túl az Óperencián, a leány-gyermek a múlt vetése. Anyja méhe öregecske, s volt reménye elszállt rég, de a mag mégis megfogant, és áldást osztott rá az ég. Julcsi lett a baba neve, hogy Júlia legyen, végül Julcsa, ezért furcsa az én mesém.

Az apja nem fektette pusztá földre, nem dobálta égbe fel. Öröm-könnyek öntözgették, örömtüzek melengették: a szeretet így nevel.

Julcsi, már el-eljárt a háztól, a réten szellő font koszorút hajából, mikor egyszer csak jött a Szürkület halk neszekkel, galambszürke éggel, füstszín fellegekkel, s ekképp szólt:

– Jer velem szép leányka, jer velem ezüst Hold hónapja! Csillag leszel, szeplőtelen, a földi élet: küszködelem. Vagy nimfa, tündér, éjkirálynő: amihez kezed ér, ott aranyág nő. Jer velem szép leányka, szálljuk együtt ágról ágra; éjről éjre, évről évre: míg csak pályáján a Föld forog!

– Urambátyám, fakó lovát megítatom, köpenyegét kiporolom: szürkébb lesz a félhomálynál, deresebb a téli estnél. De csillag nem lehetek, veled nem röpködhettek: öreg szülők várnak otthon – felelt Julcsi, s a Szürkület elborongott, szürkébb lett az alkonyatnál, deresebb a téli estnél.

Az én mesémben úgy elillan kilencszer kilenc meg három hónap, mint tűző napon a hajnali harmat.

Julcsi nagylánnyá ért, nem hordott copfot; a zokszót kerülte, rossz szó nem érte. Hajnalonta seprűt fogott, hajnalonta főzött, mosott, s reggel iskolába ment. Ám egyszer csak jött a Derengés halk neszekkel, csontszürke éggel, hamuszín fellegekkel, s ekképp szólt: